

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115210169
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4115210169.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Žižkova 11, 815 10 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 704 713, zastúpeného: JÁNSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Štúrova 13, 949 01 Nitra, IČO: 47 249 650, proti žalovaným: 1. O. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/X, XXX XX D., 2. O. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/X, XXX XX D., zastúpená: Občianske združenie Centrum správnej pomoci, so sídlom Gemerská 2, 821 08 Bratislava, IČO: 50 401 718, o zaplatenie sumy 1 187,43 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 29. septembra 2021 č.k. 19C/211/2015-469, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) a v časti trov konania (výroky III. a IV.) potvrdzuje.

II. Žalobca má nárok voči žalovanému v 1. rade na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalovanej v 2. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.2. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade zaplatenia sumy 1 542,43 eura s príslušenstvom na základe pohľadávky zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi ním a žalovaným v 1. rade. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie sumy 355 eur s príslušným úrokom z omeškania zastavil (I. výrok). V ostatnej časti uplatneného nároku žalobe vyhovel a žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 187,43 eura a spolu s uplatneným úrokom z omeškania (II. výrok). Vzájomnú žalobu žalovaných v 1. a 2. rade zamietol (III. výrok). Žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (IV. výrok). Na základe odvolania žalovaných v 1. a 2. rade Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 14. apríla 2021 č.k. 25Co/88/2020-424 rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu ku vzájomnej žalobe potvrdil, v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušil a vec mu v tejto časti vrátil ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 187,43 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2 057,43 eura od 24.06.2010 do 14.07.2010, zo sumy 2007,43 eura od 15.07.2010 do 21.08.2012, zo sumy 1 987,43 eura od 22.08.2012 do 21.09.2012, zo sumy 1 967,43 eura od 22.09.2012 do 19.10.2012, zo sumy 1 947,43 eura od 20.10.2012 do 26.11.2012, zo sumy 1 927,43 eura od 27.11.2012 do 14.12.2012, zo sumy 1 907,43 eura od 15.12.2012 do 31.01.2013, zo sumy 1 887,43 eura od 01.02.2013 do 14.06.2013, zo sumy 1 837,43 eura od 15.06.2013 do 16.07.2013, zo sumy 1 787,43 eura od

17.07.2013 do 14.08.2013, zo sumy 1 737,43 eura od 15.08.2013 do 27.09.2013, zo sumy 1 717,43 eura od 28.09.2013 do 15.10.2013, zo sumy 1 652,43 eura od 16.10.2013 do 13.12.2013, zo sumy 1 632,43 eura od 14.12.2013 do 30.01.2014, zo sumy 1 627,43 eura od 31.01.2014 do 28.02.2014, zo sumy 1 622,43 eura od 01.03.2014 do 21.03.2014, zo sumy 1 617,43 eura od 22.03.2014 do 28.04.2014, zo sumy 1 612,43 eura od 29.04.2014 do 16.05.2014, zo sumy 1 607,43 eura od 17.05.2014 do 20.06.2014, zo sumy 1 602,43 eura od 21.06.2014 do 23.07.2014, zo sumy 1 592,43 eura od 24.07.2014 do 15.08.2014, zo sumy 1 582,43 eura od 16.08.2014 do 26.09.2014, zo sumy 1 577,43 eura od 27.09.2014 do 22.10.2014, zo sumy 1 572,43 eura od 23.10.2014 do 28.11.2014, zo sumy 1 567,43 eura od 29.11.2014 do 17.12.2014, zo sumy 1 562,43 eura od 18.12.2014 do 15.01.2015, zo sumy 1 552,43 eura od 16.01.2015 do 19.02.2015, zo sumy 1 547,43 eura od 20.02.2015 do 20.03.2015, zo sumy 1 542,43 eura od 21.03.2015 do 28.04.2015, zo sumy 1 537,43 eura od 29.04.2015 do 15.05.2015, zo sumy 1 532,43 eura od 16.05.2015 do 29.06.2015, zo sumy 1 527,43 eura od 30.06.2015 do 16.07.2015, zo sumy 1 522,43 eura od 17.07.2015 do 31.08.2015, zo sumy 1 517,43 eura od 01.09.2015 do 29.09.2015, zo sumy 1 512,43 eura od 30.09.2015 do 26.10.2015, zo sumy 1 507,43 eura od 27.10.2015 do 11.11.2015, zo sumy 1 477,43 eura od 12.11.2015 do 16.12.2015, zo sumy 1 447,43 eura od 17.12.2015 do 26.01.2016, zo sumy 1 417,43 eura od 27.01.2016 do 18.02.2016, zo sumy 1 387,43 eura od 19.02.2016 do 18.03.2016, zo sumy 1 357,43 eura od 19.03.2016 do 14.04.2016, zo sumy 1 327,43 eura od 15.04.2016 do 18.05.2016, zo sumy 1 297,43 eura od 19.05.2016 do 23.06.2016, zo sumy 1 267,43 eura od 24.06.2016 do 20.07.2016, zo sumy 1 237,43 eura od 21.07.2016 do 30.08.2016, zo sumy 1 227,43 eura od 31.08.2016 do 27.09.2016, zo sumy 1 217,43 eura od 28.09.2016 do 24.10.2016, zo sumy 1 207,43 eura od 25.10.2016 do 28.11.2016, zo sumy 1 202,43 eura od 29.11.2016 do 13.12.2016, zo sumy 1 197,43 eura od 14.12.2016 do 31.01.2017, zo sumy 1 192,43 eura od 01.02.2017 do 23.02.2017, zo sumy 1 187,43 eura od 24.02.2017 do zaplattenia všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobu vo vzťahu k žalovanej v 2. rade zamietol (výrok II.). Z časti konania o zaplattenie sumy vo výške 355 eur, ktoré bolo zastavené, priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III.). Z časti konania o zaplattenie sumy vo výške 1 187,43 eura priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok IV.). Z časti konania o zaplattenie sumy vo výške 1 187,43 eura priznal žalovanej v 2. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok V.). Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 4, 9, § 54 ods. 1, 2, § 533, § 558, § 101 ods. 1, § 110 ods. 1 druhá veta, § 517 ods. 1 prvá veta, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 192, § 10c, § 3 ods. 1 (v znení účinnom do 31.01.2013) nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2.2. Súd prvej inštancie zistil, že medzi žalobcom, ako veriteľom, a žalovaným v 1. rade, ako dlžníkom, bola dňa 21.12.2007 uzatvorená zmluva o spotrebnom úvere č. UFZ/07/95493 (ďalej len zmluva o úvere). Predmetom zmluvy o úvere bolo poskytnutie spotrebného úveru žalobcom žalovanému v 1. rade za účelom financovania vozidla HYUNDAI Atos. V zmluve bola dojednaná kúpna cena predmetu financovania 92 865 Sk, časť kúpnej ceny uhradená dlžníkom vopred 10 215 Sk, výška spotrebného úveru bola 82 650 Sk, hodnota pravidelných mes. splátok 3 519,50 eura, počet splátok 48, splatnosť prvej splátky 21.01.2008, ročná percentuálna miera nákladov 36 %, konečná splatnosť spotrebného úveru 48 mesiacov od začiatku čerpania úveru. Súčasťou zmluvy o úvere boli Všeobecné zmluvné podmienky pre dopravnú techniku. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný v 1. rade nedodrжал zmluvne dojednané podmienky splácania úveru, so splácaním úveru bol v omeškaní, preto žalobca vyhlásil ku dňu 28.05.2010 predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného v 1. rade na úhradu dlžnej sumy vo výške 2 057,43 eura, ktorá pozostávala zo 4 neuhradených splátok úveru po 125,71 eura splatných k 08.02.2010, 08.03.2010, 08.04.2010 a 08.05.2010 a zostatku úveru vo výške 1 554,59 eura ($4 \times 125,71 + 1554,59 = 2 057,43$). Žalovaný v 1. rade bol zároveň upozornený, že užívacie právo k predmetu financovania mu končí a bol vyzvaný k odovzdaniu predmetu financovania. Dňa 08.06.2010 uzavrel žalobca, ako veriteľ, so žalovaným v 1. rade, ako dlžníkom, a žalovanou v 2. rade, ako pristupujúcim dlžníkom, dohodu o pristúpení k záväzku, uznanie dlhu a dohodu o splácaní záväzku. Žalobca vyhotovil ku dňu 23.06.2010 finančné vyúčtovanie zmluvy č. UFZ/07/95493 s celkovým nedoplatkom dlžníka vo výške 2 057,43 eura a zároveň vyzval žalovaného v 1. rade k úhrade nedoplatku

v lehote do 13.07.2010. Dňa 12.06.2013 podpísali žalovaní v 1. a 2. rade, ako dlžníci, so žalobcom, ako veriteľom, dohodu o uznaní dlhu a splácaní dlhu v splátkach.

2.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvný vzťah žalobcu a žalovaného v 1. rade založený zmluvou o úvere má povahu spotrebiteľskej zmluvy, preto sa naň vzťahujú ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. a Občianskeho zákonníka. Podrobil ustanovenia zmluvy súdnej kontrole z hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a tiež, či obsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o úvere nezistil a nezistil ani taký nedostatok obligatórnych náležitostí, pre ktoré by bolo možné považovať úver zo zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Preveril správnosť údajov o RPMN v zmluve o úvere, pričom za účelom overenia správnosti výpočtu dopytoval Národnú banku Slovenska, Odbor ochrany finančných spotrebiteľov (OFS), ktorý správnosť údajov o RPMN potvrdil. Poukázal na skutočnosť, že výpočet prostredníctvom internetovej kalkulačky je len orientačný, tento výpočet nezohľadňuje konkrétny právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom, nezohľadňuje tiež aktuálnu právnu úpravu. Keďže ide o pomerne zložitý výpočet, v rámci Národnej banky Slovenska bol zriadený Odbor ochrany finančného spotrebiteľa, za účelom vykonávania dohľadu nad dodržiavaním práv spotrebiteľa pri ponuke alebo poskytovaní finančných služieb alebo obchodov subjektov, ktoré podliehajú jej dohľadu. Ide teda o orgán zriadený v prospech spotrebiteľov, ktorý na výslovný dopyt súdu RPMN prepočítal a dospel k záveru o jej správnosti. Nadradovať výsledky výpočtu získané prostredníctvom internetovej kalkulačky nad výsledky získané prepočtom Národnej banky Slovenska, Odboru ochrany finančných spotrebiteľov, považoval za neracionálne a nelogické. Vzhľadom na uvedené preto súd prvej inštancie zotrval na svojich záveroch o správnosti výpočtu RPMN v zmluve o úvere. Ďalej poukázal na nutnosť posudzovať náležitosti zmluvy o úvere podľa právnej úpravy platnej v čase jej uzavretia, t.j. k 21.12.2007. V uvedenom období bol platný a účinný zákon č. 258/2001 Z.z., ktorý obligatórne náležitosti zmluvy o úvere definoval v ustanovení § 4 ods. 2, pričom podľa písmena g) sa v prípade neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ však ide o ďalšie náležitosti, ich neuvedenie v zmluve o úvere nesankcionovalo veriteľa úveru považovaním úveru za bezúročný a bez poplatkov. Pretože v prejednávanej spore zistil, že RPMN bola v zmluve o úvere uvedená správne, dospel k záveru, že úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. K námietke žalovaných, že zmluvu o úvere mal za žalobcu podpísať subjekt, ktorý na uvedené nebol oprávnený uviedol, že sa k nej podrobne vyjadril v prvom rozsudku zo dňa 08.04.2020 a právne závery súdu boli potvrdené i odvolacím súdom (bod 33.3. rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 14.4.2021). Preto túto námietku žalovaných vyhodnotil ako nedôvodnú.

2.4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobca poskytol žalovanému v 1. rade na základe zmluvy o úvere spotrebiteľský úver vo výške 82 650 Sk (2 743,47 eura), ktorý sa žalovaný v 1. rade zaviazal splácať. Považoval za účelovú námietku zástupkyne žalovanej v 2. rade, podľa ktorej žalobca nepreukázal, že žalovanému v 1. rade poskytol úver. Žalovaní neposkytnutie úveru v konaní nenamietali, úver dokonca čiastočne splácali a následne opakovane svoj záväzok voči žalobcovi potvrdili. Žalovaný v 1. rade nedodrжал zmluvne dojednané podmienky splácania úveru. Ku dňu 28.05.2010 žalobca v súlade s ust. čl. VII. všeobecných zmluvných podmienok vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Súd prvej inštancie skúmal dodržanie podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého bol žalobca pred zosplatením úveru povinný dlžníka upozorniť na možnosť vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Žalobca tvrdil, že mu táto povinnosť nevznikla a argumentoval, že Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (21.12.2007) neobsahoval ustanovenie § 53 ods. 9, resp. iné obdobné ustanovenie, ktoré by dodávateľovi ukladalo povinnosť upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565, predmetné ustanovenie bolo do Občianskeho zákonníka zakomponované až dňom 01.11.2008 zákonom č. 379/2008 Z. z., pričom prechodné ustanovenie k tomuto zákonu neustanovuje, že sa ustanovenia tejto novely vzťahujú na právne vzťahy vzniknuté pred 01.11.2008. Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že so žalovaným v 1. rade komunikoval prostredníctvom inkasnej agentúry, spoločnosti SLOVAK GROUP, s.r.o., a predložil i správu tejto inkasnej agentúry, z ktorej je zrejmé, že žalovaný v 1. rade si bol vedomý celej vzniknutej situácie a žiadal inkasnú agentúru o vypracovanie nového splátkového kalendára. Súd prvej inštancie povinnosť žalobcu upozorniť pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru žalovaného v 1. rade na uplatnenie tohto práva posúdil v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti (28.05.2010), ktoré mu uvedenú povinnosť vo vzťahu k žalovanému v 1. rade ukladalo, a dospel k záveru, že žalobca si uvedenú povinnosť nesplnil. Vyslovil názor, že iný výklad nevyplýva ani z prechodného ustanovenia § 879k Občianskeho zákonníka, ktoré sa účinnosti uvedeného zákonného ustanovenia netýka. Vzhľadom na nedodržanie tejto povinnosti žalobcom dospel k záveru, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru

nie je možné považovať za platný právny úkon a k zosplatneniu úveru ku dňu 28.05.2010 nedošlo. Správnosť záveru o nesplnení zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru potvrdil aj odvolací súd (bod 32. rozsudku zo dňa 14.04.2021).

2.5. Nepreukázanie splnenia podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti považoval súd prvej inštancie za právne významné pre posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v 2. rade. Uviedol, že skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je nevyhnutnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy, aj bez návrhu, a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/205/2009. V súvislosti s posúdením pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v 2. rade poukázal na právne závery odvolacieho súdu v rozsudku zo dňa 14.04.2021, ktoré sú pre súd prvej inštancie záväzné (§ 391 ods. 2 CSP), konkrétne bod 32. rozsudku, kde odvolací súd konštatoval, že pokiaľ k 28.05.2010 neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, neexistoval záväzok žalovaného v 1. rade vzniknutý predčasným ukončením zmluvy vo výške vyčíslenej sumou 2 057,43 eura, a žalovaná v 2. rade nemohla k neexistujúcemu záväzku platne pristúpiť podľa § 533 Občianskeho zákonníka. Pre platné pristúpenie k záväzku v zmysle ustanovenia § 533 Občianskeho zákonníka je totiž potrebné, aby bola povinnosť dlžníka jednoznačne špecifikovaná, záväzok, ku ktorému osoba pristupuje musí byť jednoznačne vymedzený. Pretože došiel k záveru o nedodržaní zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, čo malo za následok neplatnosť takéhoto zosplatnenia, je zrejmé, že k 28.05.2010 záväzok žalovaného v 1. rade neexistoval v tom rozsahu, ako ho žalobca špecifikoval v Dohode o pristúpení k záväzku, uznaní dlhu a dohode o splácaní dlhu zo dňa 08.06.2010 uzavretej so žalovanými (suma spolu vo výške 2 057,43 eura). V danom čase boli splatné len jednotlivé splátky, ktorých splatnosť nastala pred 08.06.2010. Keďže v čase pristúpenia žalovanej v 2. rade k záväzku žalovaného v 1. rade, vymedzeného sumou vo výške 2 057,43 eura, tento záväzok v uvedenom rozsahu neexistoval, žalovaná v 2. rade k tomuto záväzku nemohla dňa 08.06.2010 platne pristúpiť, prípadne ho platne uznať, ako svoj dlh. Tak súd prvej inštancie došiel k záveru o nepreukázaní pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v 2. rade, a preto žalobu vo vzťahu k nej zamietol v celom rozsahu.

2.6. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal dôvodnosťou žaloby vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Vychádzajúc z právneho záveru, podľa ktorého ku dňu 28.05.2010 nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, boli k 28.05.2010 splatné a podľa tvrdení žalobcu neuhradené len 4 splátky úveru, a to splátky splatné v dňoch 08.02.2010, 08.03.2010, 08.04.2010 a 08.05.2010, ďalšie splátky sa stali splatnými neskôr, v súlade s podmienkami splácania úveru dojednanými v zmluve o úvere a predpise splátok k tejto zmluve (č.l. 6 spisu). Podľa predpisu splátok boli splátky dohodnuté v sume vo výške 3 519,60 Sk (116,83 eura). Skúmal žalovanou v 2. rade namietaný nesúlad výšky splátok v zmluve o úvere a v predpise splátok, kde je výška splátky uvedená v sume 3 519,50 Sk (116,83 eura), a v určení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 28.05.2010, podľa ktorého mal žalovaný v 1. rade splátky splatné v dňoch 08.02.2010, 08.03.2010, 08.04.2010 a 08.05.2010 uhradiť v sume po 125,71 eura. Uviedol, že žalobca tento rozpor odôvodnil navýšením splátok úveru zo sumy 116,83 eura na sumu 125,71 eura, ku ktorému došlo počnúc v poradí treťou splátkou úveru s tým, že suma 8,88 eura bola zo strany žalobcu odvádzaná na poistenie, z dôvodu zmeny poisťovnej zmluvy, avšak žalobca tento dokument nenašiel. K uvedenej výške splátok žalovaný v 1. rade na pojednávaní uviedol, že splátky vo výške 125,71 eura platili, pretože im to žalobca prikázal a uhrádzali ich od 16.09.2008, dovtedy splácali splátky v sume 106 eur a 114 eur. Žalobca vyvíjanie akéhokoľvek nátlaku na žalovaných poprel a žalovaný v 1. rade vyvíjanie nátlaku na jeho osobu smerujúceho k tomu, aby splácal vyššej splátky, ako bolo medzi stranami pôvodne dojednané, nepreukázal. Žalovaný v 1. rade ani neuviedol, akým spôsobom mal byť k uvedenému prinútený. Pokiaľ mal žalobca zaslať žalovanému v 1. rade list, v ktorom mu mala byť zmena výšky splátok oznámená, žalovaný v 1. rade tento list súdu nepredložil a údajné donútenie zo strany žalobcu ani nijakým spôsobom nekonkretizoval. Žalovaného v 1. rade považoval súd prvej inštancie za osobu spôsobilú na právne úkony v celom rozsahu, ktorá vzhľadom k tomu, že splátky v sume 125,71 eura žalobcovi uhrádzala, si musela byť vedomá toho, že medzi stranami existoval určitý konsenzus ohľadom tejto výšky splátok. V opačnom prípade by žalovaný v 1. rade takéto splátky neplatil. Preto napriek nepreukázaniu písomného dojednania strán sporu o navýšení splátok o poistenie oproti pôvodnej zmluve, ku ktorému malo dôjsť ešte v roku 2008, vzhľadom k tomu, že žalovaný v 1. rade splátky v sume 125,71 eura splácal a svoj záväzok voči žalobcovi uznal, došiel súd prvej inštancie k záveru, že strany sporu sa po vzniku zmluvného vzťahu dojednali zmenu výšky splátok z pôvodnej 116,83 eura na vyššiu sumu 125,71 eura.

2.7. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade svoj záväzok voči žalobcovi opakovane písomne uznal, a to dňa 08.06.2010 a následne dňa 12.06.2013. V poradí druhým uznaním zo dňa 12.06.2013, teda v čase, kedy už boli splatné všetky splátky úveru, žalovaný v 1. rade uznal svoj

dĺh voči žalobcovi titulom pohľadávky z úverovej zmluvy vo výške 1 887,43 eura, ďalej titulom úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2 057,43 eura od 24.06.2010 do 14.07.2010, zo sumy 2007,43 eura od 15.07.2010 do 21.08.2012, zo sumy 1 987,43 eura od 22.08.2012 do 21.09.2012, zo sumy 1 967,43 eura od 22.09.2012 do 19.10.2012, zo sumy 1 947,43 eura od 20.10.2012 do 26.11.2012, zo sumy 1 927,43 eura od 27.11.2012 do 14.12.2012, zo sumy 1 907,43 eura od 15.12.2012 do 31.01.2013 a zo sumy 1 887,43 eura od 01.02.2013 do zaplataenia, ako aj titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky z úverovej zmluvy vo výške 213,94 eura. Konštatoval, že uznanie dlhu nie je právnym dôvodom záväzku, ale iba uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu v prípade sporu, lebo veriteľ nemusí preukazovať vznik dlhu, ani jeho výšku v dobe uznania. Naopak dlžník, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo inak zanikol, musí to preukázať. V tomto smere sa plne aplikuje zabezpečovací princíp uznania dlhu a posilňuje sa pozícia veriteľa z procesného hľadiska tým, že zakladá vyvrátiťelnú domnienku, že dlh v čase uznania trval. Z procesného hľadiska tak nastáva výmena úloh procesných strán (žalobcu a žalovaného), na základe ktorej sa dôkazné bremeno presúva zo žalobcu na žalovaného. Žalovaný je tak svoju procesnú obranu nútený viesť v negativistickom smere, a teda vyvrátiť samotnú existenciu dlhu a zároveň vyvrátiť svoj prísľub, tento dlh plniť. Základným obsahovým prvkom inštitútu uznania dlhu je vznik vyvrátiťelnej právnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiťelná právna domnienka nie je predmetom dokazovania, a ak nebola v konaní domnienka existencie uznania záväzku vyvrátená, musí súd mať podľa § 192 CSP skutočnosť za preukázanú. V konaní môžu nastať dve situácie - buď platí skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiťelná domnienka, za preukázanú, alebo vyšiel v konaní najavo jej opak (obsah domnienky bol vyvrátený dôkazom opaku, t.j. dôkazom, že skutočnosť, je v konkrétnom prípade opačná, než ako ju uvádza domnienka). Na dlžníka sa presúva bremeno trvania záväzku v čase jeho uznania, t.j. ak chce byť dlžník v konaní úspešný, musí preukázať, že uznaný záväzok neexistuje, resp. že v čase uznania neexistoval. Ak založilo uznanie dlhu vyvrátiťelnú domnienku, podľa ktorej sa má za to, že záväzok v dobe uznania trval, potom v konaní, v ktorom sa veriteľ (žalobca) domáha splnenia tohto záväzku, spočíva dôkazné bremeno vzťahujúce sa na neexistenciu záväzku na dlžníkovi (žalovanom). (S. M., W. A., N., J., T. M., Z. F., H. M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 ? 880. 2. vydanie. Komentár. A.: C. H. Beck, 2019, k § 558).

2.8. S prihliadnutím na podstatu a význam inštitútu uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, v kontexte s vyššie citovaným výkladom uvedeného ustanovenia, a vychádzajúc zo skutočnosti, že bolo preukázané, že žalovanému v 1. rade bol na základe zmluvy o úvere poskytnutý úver, ktorý sa žalovaný v 1. rade zaviazal splácať, mal súd prvej inštancie existenciu záväzku žalovaného voči žalobcovi preukázanú. Uznanie dlhu žalovaným v 1. rade založilo vyvrátiťelnú právnu domnienku o existencii záväzku žalovaného v 1. rade vo vzťahu k veriteľovi v čase jeho uznania vo výške 1 887,43 eura, titulom pohľadávky z úverovej zmluvy, ako aj titulom ďalších nárokov spočívajúcich v nezaplatených úrokoch z omeškania a nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky. Žalovaný v 1. rade tento svoj záväzok v priebehu konania popieral, pokiaľ však chcel byť v konaní úspešný, bolo jeho povinnosťou preukázať, že jeho záväzok neexistuje, prípadne iným hodnoverným spôsobom spochybníť samotné uznanie záväzku. Toto žalovaný v 1. rade v priebehu konania neučinil. Po tomto uznaní záväzku došlo k jeho čiastočnému splneniu, preto sa žalobca žalobou domáhal zaplataenia sumy vo výške 1 542,43 eura, poníženej o čiastočné úhrady. Pretože na základe rozsudku zo dňa 08.04.2020 bolo konanie časti o zaplataenie sumy vo výške 355 eur právoplatne zastavené, predstavuje zostávajúca časť nároku žalobcu sumu vo výške 1 187,43 eura. Tento nárok súd prvej inštancie považoval vo vzťahu k žalovanému v 1. rade v celom rozsahu za dôvodný a žalobe vo vzťahu k žalovanému v 1. rade vyhovel.

2.9. Súd prvej inštancie zhrnul, že považoval za preukázané, že žalovaný v 1. rade zmluvu o úvere zo dňa 21.12.2007 uzavrel, úver na základe nej zmluvy čerpal, záväzok vrátiť peňažné prostriedky v dojednanom rozsahu mu preto vznikol. Zmluvu o úvere a záväzok žalovaného v 1. rade vzniknutý na základe nej, posúdil podľa predpisov hmotného práva, ktorých účelom je ochrana spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákon č. 258/2001 Z.z.), pričom také nedostatky zmluvy o úvere, ktoré by spôsobovali bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, prípadne neplatnosť samotnej zmluvy, nezistil. Napriek tomu, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru vyhodnotil ako neplatný právny úkon, táto skutočnosť existenciu samotného záväzku žalovaného v 1. rade voči žalobcovi, vzniknutého na základe zmluvy o úvere, nespochybnila. Pokiaľ žalobca úver platne nezosplatalnil, žalovaný v 1. rade bol povinný úver splácať podľa pôvodne dojednaných podmienok, teda v pravidelných mesačných splátkach. V zmluve o úvere sa žalobca so žalovaným v 1. rade dojednali na pravidelných mesačných splátkach vo výške 3 519,60 eur (116,83 eura). Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že počas trvania zmluvného vzťahu došlo k navýšeniu pravidelných mesačných splátok na sumu vo výške 125,71 eura. Tiež mal preukázané, že dňa 08.06.2010, kedy žalovaný v 1. rade prvýkrát uznal svoj záväzok voči

žalobcovi v sume vo výške 2 057,43 eura, tento záväzok žalovaného existoval. Túto sumu tvorili 4 nezaplatené splátky úveru splatné v dňoch 08.02.2010, 08.03.2010, 08.04.2010 a 08.5.2010 v sume po 125,71 eura a ďalšie splátky podľa predpisu splátok na č. I. 6 spisu v sume spolu 1 554,59 eura. S poukazom na uznanie záväzku žalovaným v 1. rade dňa 12.06.2013 mal súd prvej inštancie preukázanú existenciu jeho záväzku titulom pohľadávky z úverovej zmluvy k 12.06.2013 v sume 1 887,43 eura. Túto tvoril záväzok podľa predchádzajúceho uznania záväzku ponížený o vykonané úhrady po 08.06.2010. Súd prvej inštancie konštatoval, že ku dňu 12.06.2013 predstavoval záväzok žalovaného v 1. rade titulom zmluvy o úvere sumu vo výške 1 887,43 eura. Podľa tvrdení žalobcu bola do podania žaloby uhradená suma 345 eur, dlžná suma preto ku dňu podania žaloby predstavovala 1 542,43 eur (1887,43-345=1542,43). Po podaní žaloby boli vykonané ďalšie úhrady v sume spolu vo výške 355 eur (súd konanie v tejto časti zastavil - výrok I. rozsudku zo dňa 08.04.2020), dlžná suma tak predstavuje 1 187,43 eura. Nárok žalobcu na zaplatenie uvedenej sumy voči žalovanému v 1. rade súd prvej inštancie považoval v celom rozsahu za dôvodný a preukázaný, preto žalobe v časti o zaplatenie sumy vo výške 1 187,43 eura vo vzťahu k žalovanému v 1. rade vyhovel.

2.10. K tvrdeniu žalovaných, podľa ktorého žalobcovi uhradili vyššiu sumu, ako tvrdil žalobca, súd prvej inštancie preskúmal jednotlivé potvrdenia banky o realizovaných vkladoch predložené žalovanými v kontexte s Výkazom o úhrade za poskytnuté prostriedky (č. I. 96 spisu) ako aj s tvrdeniami žalobcu o vykonaných úhradách. Zosumarizovaním jednotlivých úhrad podľa dokladov predložených žalovanými súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní uhradili na predmetný úver v období od 16.01.2008 do 28.01.2010 sumu vo výške 2 569,98 eura, následne úver niekoľko mesiacov neplatili, počnúc dňom 14.04.2010 do podania žaloby, t.j. do 13.04.2015 uhradili sumu vo výške 515 eura, čo korešponduje s tvrdením žalobcu. Po podaní žaloby uhradili žalovaní sumu spolu vo výške 355 eur, čo tiež zodpovedá tvrdeniu žalobcu.

2.11. Žalovaní v priebehu konania vzniesli námietku premičania, preto súd prvej inštancie skúmal, či je táto námietka dôvodná. Pretože žalovaný v 1. rade dňa 12.06.2013 písomne uznal svoj dlh voči žalobcovi, čo v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka založilo novú desaťročnú premičaciu dobu, ktorá začala plynúť odo dňa, kedy k uznaniu došlo. Žaloba v tomto spore bola súdu doručená dňa 13.04.2015, bola teda podaná včas.

2.12. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal dôvodnosťou nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Tieto si žalobca uplatnil v zákonnej sadzbe vo výške 9 % ročne s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v 1. rade dňa 12.06.2013 uznal aj svoj dlh voči žalobcovi spočívajúci v povinnosti zaplatiť úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2 057,43 eura od 24.06.2010 do 14.07.2010, zo sumy 2007,43 eura od 15.07.2010 do 21.08.2012, zo sumy 1 987,43 eura od 22.08.2012 do 21.09.2012, zo sumy 1 967,43 eura od 22.09.2012 do 19.10.2012, zo sumy 1 947,43 eura od dňa 20.10.2012 do 26.11.2012, zo sumy 1 927,43 eura odo dňa 27.11.2012 do 14.12.2012, zo sumy 1 907,43 eura odo dňa 15.12.2012 do 31.01.2013, zo sumy 1 877,43 eura od 01.02.2013 do zaplatenia, toto uznanie založilo i vo vzťahu k úrokom z omeškania vyvrátiteľnú právnu domnienku o existencii dlhu v čase jeho uznania. Tento nárok nebol v priebehu konania žalovaným v 1. rade spochybnený, preto mu i v tejto časti vyhovel, pričom pri vyčíslení ďalších úrokov z omeškania zohľadnil jednotlivé čiastkové úhrady dlžnej sumy vykonané po v poradí druhom uznaní dlhu žalovaným v 1. rade.

2.13. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP), a to v prípade zastaveného konania v zmysle zásady zodpovednosti za zavinenie, a v prípade zostávajúcej časti konania podľa zásady úspechu. Pretože odvolací súd v rozsudku č. k. 25Co/88/2020-424 zo dňa 14.04.2021 zrušil celý výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o trovách celého konania. Konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 355 eur bolo rozsudkom č.k. 19C/211/2015-345 zo dňa 08.04.2020 zastavené v nadväznosti na späťvzatie žaloby žalobcom. Žalobca vzal žalobu späť z dôvodu, že žalovaní po začatí konania uhradili časť žalobou požadovaného nároku. V tejto časti konania preto konštatoval, že žaloba bola podaná dôvodne a konanie bolo zastavené pre správanie žalovaných, a pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v zastavenej časti skúmal zavinenie iba z procesného hľadiska a neposudzoval právo žalobcu, teda žalobu podľa hmotného práva. Dospel k záveru, že späťvzatím žaloby žalovaní zavinili zastavenie konania, a preto zo zastaveného konania patria trovy konania žalobcovi, a to vo vzťahu k obidvom žalovaným. Po zastavení konania zostal predmetom konania nárok na zaplatenie sumy vo výške 1 187,43 eura. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade bolo žalobe vyhovené, čo znamená, že procesne úspešný v tejto časti konania bol žalobca. Preto žalobcovi voči žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (100 %). Vo vzťahu k žalovanej v 2. rade bola žaloba o nároku na zaplatenie sumy vo výške 1 187,43 eur zamietnutá, čo

znamená, že procesne úspešná bola žalovaná v 2. rade, čím jej vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3.1. Žalovaný v 1. rade podal v zákonnej lehote odvolanie voči I., III. a IV. výroku a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a zamietol žalobu ako nedôvodnú a zmätočnú a zaviazal žalobu na úhradu trov konania. Tvrdil, že nárok je premlčaný a žiadal aplikovať ustanovenie § 54a občianskeho zákonníka. Ďalej tvrdil že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v prejednávanej veci, nebol subjektom oprávneným poskytovať spotrebiteľské úvery, keďže podľa výpisu z obchodného registra oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov mal od 15.11.2015.

3.2. Namietal, že k zmluve úvere zo dňa 21.12.2007, uzatvorenej žalobcom prostredníctvom spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., na základe plnomocenstva, nebolo toto plnomocenstvo priložené a nebolo žalobcom predložené ani v konaní. Tvrdil, že poskytnutie spotrebiteľského úveru je sporné, žalobca nepredložil doklad o poskytnutí úveru, a navyše nemal oprávnenie poskytovať spotrebiteľské úvery. Podľa zmluvy mal žalobca peniaze poskytnúť spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., od ktorej chcel kúpiť motorové vozidlo a následného mu ho prenajať s právom kúpy. Tvrdil, že súd prvej inštancie riadne nezisťoval skutkový stav, preto je rozsudok nepreskúmateľný. K tomu poukázal na bod 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Namietal právne posúdenie prejednávanej veci podľa zákona č. 258/2001 Z.z., keďže žalobca do zmluvy zakotvil ustanovenia Obchodného zákonníka. Tvrdil, že žalobca urobil právny úkon - určenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 28.05.2010, ktorým ho vyzval na odovzdanie predmetu financovania, čím bolo osvedčené, že výpožička dňom doručenia skončila. Preto nemohol platne uznať dlh. Poukázal na § 5a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na prehľad splátok, ktorý do spisu predložil spolu so žalovanou v 2. rade, a tvrdil, že tento dôkaz žalobca nepoprel, ale predložil vlastný prehľad o splácaní, pričom predložené prehľady sú rozdielne.

3.3. Namietal formulácie skutkových okolností v bode 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku, vo vzťahu k správnosti RPMN v zmluve, a tvrdil, že ak by aj RPMN bola správna, nemohla byť 36 %. Tvrdil, že dohoda o odplate zmluve musí byť, v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Zb., vyjadrená percentom, pričom v zmluve takáto dohoda absentuje, a preto je zmluva neplatná a úver musí byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca vymáha svoj nárok z neprijateľných podmienok, čo je v rozpore s úniovým právom. Súd prvej inštancie ignoroval zákonné ustanovenia o neprijateľnosti individuálne nedojednaných podmienok zmluvy, ktoré sú v spotrebiteľských zmluvách zakázané. Preto žiadal, aby o neplatnosti neprijateľných podmienok rozhodol odvolací súd vo výroku rozhodnutia. Ide o podmienku predformulovanú v článku III. - dohoda o zmluvnej pokute vo výške 0,2 % za každý deň omeškania, pretože ide o úžernický úrok vo výške 73 % ročne. Ďalej podmienka predformulovaná v článku IV. ods. 3 - dohoda podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, hoci na daný vzťah je zo zákona nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a úniové právo. Tiež podmienka predformulovaná v článku IV. ods. 6 - súčasťou zmluvy, hoci predpis splátok všeobecné zmluvné podmienky pre dopravnú techniku k zmluve o spotrebnom úvere a sadzovník poplatkov nie sú súčasťou zmluvy, pretože neboli zmluvnými stranami podpísané a dodávateľ s nimi spotrebiteľ neoboznámil.

3.4. Odvolateľ uviedol, že odvolanie podáva podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) CSP. Napadnutý rozsudok považoval za nezákonný, zjavne neodôvodnený, neprímerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti predmetnej veci. Tvrdil, že rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu, rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci, nakoľko súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a všetky neodôvodnil.

3.5. Tvrdil, že je sporné či vo veci ide o spotrebiteľský spor, ktorý sa má odvíjať od zmluvy o úvere zo dňa 21.12.2007. Namietal zistenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého je RPMN 36 % uvedená v zmluve správna. Odplata za poskytnutie úveru nebola dohodnutá určite a zrozumiteľne, preto je zmluva neplatná od počiatku. Splátky úveru boli dohodnuté vo výške 116,83 eura, a pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že splátky boli dohodnuté vo výške 125,71 eura, uvedený odklon riadne neodôvodnil. Žalobca pripravil návrh dohody, ktorej obsah nemohol ovplyvniť, a v dohode boli nepravdivé údaje, že splátky mali byť 125,71 eura, čím ho uviedol do omylu.

3.6. Na záver zopakoval svoje námietky ohľadom nedostatku splnomocnenia osoby ktorá za žalobcu podpisovala zmluvu, ďalej tvrdenie, podľa ktorého mu žalobca žiadny úver neposkytol. Tvrdil že si nič nekúpil ani žiadny úver nezobral, pretože neexistuje kúpna zmluva o kúpe vozidla v jeho prospech a neexistuje ani nájomná zmluva o užívaní vozidla. Zopakoval tiež, že právo žalobcu je premlčané z dôvodu, že žalobca určil predčasnú splatnosť úveru dňa 28.05.2010. Navýšením splátky zo sumy 116,83 eura na sumu 125,71 eura došlo k zmene podmienok úverovej zmluvy. Pokiaľ bol neplatný právny úkon

žalobcu - určenie predčasnej splatnosti úveru, neplatná bola aj dohoda 12.06.2013, pretože vychádzala z neplatného právneho úkonu. Tvrdil, že žalobca nepredložil výpis z úverového účtu. Pokiaľ žalobca predčasne ukončil zmluvu, tým zmluva zanikla a jemu skončilo užívacie právo k predmetu financovania, ktorý bol povinný vrátiť žalobcovi a od tohto dňa nebol povinný žalobcovi platiť. Poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu a ustanovenia Civilného sporového poriadku.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že považuje všetky odvolaním napadnuté výroky rozsudku za vecne správne. Súd prvej inštancie zohľadnil všetky právne názory a závery vyslovené Krajským súdom v Nitre. Odmietol závery a skutkové tvrdenia žalovaného v 1. rade a zotrval na svojich doterajších prednesoch a vyjadreniach. Uviedol, že považuje svoj nárok vo vzťahu k žalovanému v 1. rade za dôvodný. Odmietol tvrdenie, že nie je aktívne legitimovaný, a poukázal na výpis obchodného registra, podľa ktorého mal v predmete činnosti zapísané aj poskytovanie úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov od 27.10.2004. Odmietol tvrdenie, že úver žalovanému v 1. rade neposkytol, a tvrdil že úver poskytol v súlade so zmluvou o spotrebnom úvere, pričom poukázal na bod 40. rozsudku. Nepovažoval za dôvodnú ani námietku, podľa ktorej zmluvu o úvere za neho podpísal subjekt ktorý na to nebol oprávnený, pričom poukázal na dôvody prvého rozsudku zo dňa 08.04.2020, ktoré boli potvrdené odvolacím súdom. Nesúhlasil ani s ostatnými námietkami žalovaného v 1. rade týkajúcimi sa platnosti uznania dlhu, rozsahu uskutočnených úhrad, správnosti RPMN, neprijateľných zmluvných podmienok, výšky splátky a právneho posúdenia zmluvného vzťahu strán sporu. Odmietol, že by na žalovanom v 1. rade bol spáchaný podvod, vyvíjaný nátlak alebo, že by bol uvedený do omylu. Poukázal na záver súdu prvej inštancie, vychádzajúci zo záverov odvolacieho súdu, podľa ktorého žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný. Uviedol, že súd prvej inštancie svoj rozsudok presvedčivo a vyčerpávajúco zdôvodnil. Navrhoval, aby odvolací súd odvolaním napadnuté výroky rozsudku potvrdil.

5. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 29.11.2011 uviedol, že tvrdenia žalobcu popiera. Zopakoval svoju argumentáciu z odvolania vo vzťahu k výške splátky a k premlčaniu uplatneného nároku. Zopakoval aj argumentáciu týkajúcu sa výšky RPMN a prijateľných zmluvných podmienok.

6. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 27.12.2021 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkých svojich doterajších prednesov a vyjadrení.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 219 ods. 3, § 385 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) a v časti trov konania (výroky III. a IV.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Civilný sporový poriadok, ktorý bol prijatý zákonom č. 160/2015 Z.z. a nadobudol účinnosť 01.07.2016, vychádza z princípu aplikácie procesných noriem v ňom obsiahnutých na všetky konania, teda aj na tie, ktoré boli začaté pred dňom jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10.1. Žalovaný v 1. rade v odvolaní namietal vady konania vymedzené v § 365 ods. 1 písm. a), b), c) a d) CSP, preto odvolací súd najprv skúmal, či súd prvej inštancie konanie nezaťažil namietanými vadami.

10.2. Vada konania vymedzená (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP) spočíva v nesplnení procesných podmienok. Procesné podmienky sú podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a) CSP trpí konanie ak súd vec prejednal napriek tomu, konanie trpelo nedostatkom žaloby, právomoci a príslušnosti súdu, nedostatkom procesnej subjektivity a procesnej spôsobilosti strán sporu alebo prekážkou začatej alebo rozhodnutej veci. Hoci na porušenie procesným podmienok odvolací súd prihliada, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uvedené, po preskúmaní spisu žiadny z vyššie uvedených nedostatkov prejednávanej veci nezistil.

10.3. Podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nesprávny procesný postup je vadou konania iba v prípade, ak ním bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb v konaní pred súdom užívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Súčasťou tohto práva je realizácia procesných práv, ktoré strane sporu priznáva Civilný sporový poriadok. Z obsahu spisu odvolací súd nezistil procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo žalovanému v 1. rade znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.4. Vzhľadom na námietku žalovaného v 1. rade, ktorý v napadnutej vyhovujúcej časti vytkol rozsudku súdu prvej inštancie, že je nezákonný, zjavne neodôvodnený, neprimerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti predmetnej veci a tvrdil, že nespĺňa kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu, sa odvolací súd zaoberal otázkou, či rozhodnutie netrpí vadou podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore úplný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a len všeobecné súhrnné zistenia špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. V danej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov. Uviedol, ako sa žalovaní k žalobe vyjadrili. Poukázal na obsah písomných a ústnych vyjadrení strán sporu v priebehu konania. Vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. V rámci právneho posúdenia citoval ustanovenia právnych predpisov, podľa ktorých vec právne posúdil. Posudzujúc obsah odôvodnenia rozhodnutia v napadnutej vyhovujúcej a zamietajúcej časti nie je možné konštatovať taký nedostatok dôvodov, ktoré by odôvodňovali záver, že došlo k porušeniu práva žalovaného v 1. rade na spravodlivý proces. Odvolací súd nezistil ani poslednú namietanú vadu konania, preto pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

11.1. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade zaplata sumy 1 542,43 eura na základe pohľadávky zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi ním a žalovaným v 1. rade. V žalobe tvrdil, že z dôvodu nesplácania splátok úveru riade a včas určil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného v 1. rade na jej úhradu. Žalovaná v 2. rade pristúpila k dlhu žalovaného v 1. rade dohodou zo dňa 08.06.2010. Obaja žalovaní dňa 12.06.2013 dlh uznali čo dôvodu a výšky a zaviazali sa ho splácať. Svoj záväzok splnili len čiastočne a dostali sa do omeškania. V priebehu konania vzal žalobu v časti o zaplata sumy 355 eur s príslušenstvom späť.

11.2. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k žalobe existenciu dlhu nepoprela a žiadala, aby jej bolo umožnené naďalej ho splácať. V druhom vyjadrení uviedla, že nárok neuznáva, tvrdila, že úverová zmluva nemá náležitosti, a to konečnú splatnosť, výšku, počet a termíny splátok, nesprávne je uvedená RPMN, cena úveru je v rozpore s dobrými mravmi, zmluva formulárová a nemohla ovplyvniť jej obsah, a žiadala, aby ju súd podrobil súdnej kontrole. Podala námietku premlčania. Žalovaný v 1. rade podal vyjadrenie totožné s druhým vyjadrením žalovanej v 2. rade. V priebehu konania žalovaní žiadali, aby súd určil, že zmluvné podmienky, a to podmienky v čl. III. a čl. IV. ods. 3 a 6 zmluvy o spotrebnom úvere, sú neprijateľné, čo súd prvej inštancie posúdil ako vzájomnú žalobu v zmysle § 137 písm. d) CSP.

11.3. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom konanie v časti o zaplata sumy 355 eur s príslušeným úrokom z omeškania zastavil, ktorý výrok nebol napadnutý odvolaním, preto nadobudol právoplatnosť. Druhým výrokom v ostatnej časti žalobe vyhovel. Tretím výrokom vzájomnú žalobu žalovaných v 1. a 2. rade zamietol. Na odvolanie žalovaných v 1. a 2. rade Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 14. apríla 2021 č.k. 25Co/88/2020-424 rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu ku vzájomnej žalobe potvrdil a v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušil a vec mu v tejto časti vrátil ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie o ostávajúcej časti rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 187,43 eura s príslušenstvom (výrok I.). Druhým výrokom žalobu vo vzťahu k žalovanej v 2. rade zamietol. Výrokmi III., IV. a V. rozhodol o trovách konania. V dôsledku odvolania podaného žalovaným v 1. rade je vyhovujúca časť rozsudku (výrok I.) a výroky III. a IV. o trovách konania predmetom skúmania odvolacím súdom.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaný v 1. rade uzavreli dňa 21.12.2007 zmluvu o spotrebnom úvere podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Podľa zmluvy sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému v 1. rade úver vo výške 82 650 Sk na kúpu ojazdeného motorového vozidla a

žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť v splátkach po 3.519,50 Sk s celkovým počtom splátok 48. RPMN v zmluve bola uvedená 36 %. Úver bol poskytnutý zaplatením časti kúpnej ceny za motorové vozidlo. Žalovaný v 1. rade v období od 16.01.2008 do 28.01.2010 zaplatil na úver sumu 2 569,98 eura. Žalovaný v 1. rade nezaplatil splátky splatné 08.02.2010, 08.03.2010, 08.04.2010 a 08.05.2010. Žalobca dňa 28.05.2010 určil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného v 1. rade na zaplatenie sumy 2.057,43 eura pozostávajúcej zo sumy nezaplatených splátok splatných 08.02.2010, 08.03.2010, 08.04.2010 a 08.05.2010 vo výške 502,84 eura (125,71 x 4) a nezaplatenej istiny úveru vo výške 1 554,59 eura. Žalovaná v 2. rade dňa 08.06.2010 podľa § 533 Občianskeho zákonníka pristúpila k záväzku žalovaného v 1. rade vo výške 2 057,43 eura vzniknutého predčasným ukončením zmluvy o spotrebnom úvere. Žalovaní v 1. a 2. rade dňa 12.06.2013 uznali dlh ako neuhradený zostatok záväzku z úverovej zmluvy vo výške 1 887,43 eura. Do podania žaloby na uvedený záväzok žalovaní zaplatili sumu 515 eur, po podaní žaloby zaplatili sumu 355 eur.

13. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy 21.12.2007), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

14. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.01.2008), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa § 879j Občianskeho zákonníka, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

16. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy 21.12.2007), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

18. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.03.2010), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

19. Podľa § 879i Občianskeho zákonníka, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú právne vzťahy vzniknuté do 28. februára 2010; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich uplatnené pred 1. marcom 2010 sa posudzujú podľa doterajších predpisov.

20. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy 21.12.2007), neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy 21.12.2007), zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

22. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

23. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

24. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

25. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

26. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

27. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) meno a adresu spotrebiteľa,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

28. Podľa § 533 Občianskeho zákonníka, kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ustanovenie § 531 ods. 4 tu platí obdobne.

29. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

30. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

31. Podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

32.1. Odvolací preskúmal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov, a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil aj správny právny záver. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v ostatnom rozhodnutí, podľa ktorého neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru k 28.05.2010, preto sa ďalšie splátky stali splatnými až neskôr v súlade s podmienkami dojednanými v zmluve o úvere. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade svoj záväzok zo zmluvy o úvere opakovane písomne uznal, pričom v čase uznania dlhu dňa 12.06.2013 už boli splatné všetky splátky úveru. Konštatoval, že uznanie dlhu žalovaným v 1. rade založilo vyvrátenú právnu domnienku o existencii záväzku žalovaného v 1. rade vo vzťahu k veriteľovi v čase jeho uznania vo výške 1 887,43 eura, titulom pohľadávky z úverovej zmluvy, ako aj titulom nezaplatených úrokov z omeškania. Žalovaný v 1. rade tento svoj záväzok v priebehu konania popieral, pokiaľ však chcel byť v konaní úspešný, bolo jeho povinnosťou preukázať, že jeho záväzok neexistuje, prípadne iným hodnoverným spôsobom spochybníť samotné uznanie záväzku. Toto žalovaný v 1. rade v priebehu konania neučinil, ani nepreukázal, že zaplatil vyššiu sumu, ako tvrdil žalobca, ktorý preukázal, že po uznaní dlhu došlo k jeho čiastočnému splneniu uhradením sumy 345 eur. Preto sa žalobca domáhal zaplata sumy vo výške 1 542,43 eura, poníženej o čiastočné úhrady. Po podaní žaloby žalobca preukázal vykonanie ďalších úhrad v sume spolu vo výške 355 eur a pretože na základe rozsudku zo dňa 08.04.2020 bolo konanie časti o zaplata sumy vo výške 355 eur právoplatne zastavené, predstavovala zostávajúca časť nároku žalobcu sumu 1 187,43 eura. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a jeho právneho vyhodnotenia dospel k záveru, že nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade súd je dôvodný a preukázaný, preto žalobe v časti o zaplata sumy vo výške 1 187,43 eura vo vzťahu k žalovanému v 1. rade vyhovel. Odvolací súd sa s uvedeným záverom v plnom rozsahu stotožnil.

32.2. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré si uplatnil v zákonnej sadzbe vo výške 9 % ročne, súd prvej inštancie opätovne vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný v 1. rade dňa 12.06.2013 uznal aj svoj dlh voči žalobcovi spočívajúci v povinnosti zaplatiť úroky z omeškania vo výške 9 % ročne. Konštatoval, že toto uznanie dlhu založilo i vo vzťahu k úrokom z omeškania vyvrátenú právnu domnienku o existencii dlhu v čase jeho uznania. Tento nárok nebol v priebehu konania žalovaným v 1. rade spochybnený, preto rovnako dospel k záveru, že je dôvodný a i v tejto časti mu vyhovel, pričom pri vyčíslení ďalších úrokov z omeškania zohľadnil jednotlivé čiastkové úhrady dlžnej úhrady dlžnej sumy vykonané po uznaní dlhu. Odvolací súd sa aj s uvedeným záverom v plnom rozsahu stotožnil.

32.3. Správne boli aj výroky III. a IV. o trovách konania. Vo vzťahu k výroku III. súd prvej inštancie aplikoval zásadu zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania v časti o zaplatenie sumy vo výške 355 eur rozsudkom č.k. 19C/211/2015-345 zo dňa 08.04.2020. Konštatoval, že žalobca vzal žalobu späť z dôvodu, že žalovaní v 1. a 2. rade po začatí konania uhradili časť žalobou požadovaného nároku, preto konanie bolo zastavené pre správanie žalovaných a preto zo zastaveného konania patria trovy konania žalobcovi, a to vo vzťahu k obidvom žalovaným. Vo vzťahu k výroku IV. súd prvej inštancie aplikoval zásadu pomeru úspechu veci. Keďže vo vzťahu k žalovanému v 1. rade bolo žalobe vyhovené, čo znamená, že procesne úspešný v tejto časti konania bol žalobca, priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (100 %).

32.4. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v tejto časti dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov rozsudku vo vzťahu ku vzájomnej žalobe ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

33.1. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalovaného v 1. rade v odvolaní. Pokiaľ žalovaný v 1. rade v odvolaní namietal vady konania vymedzené v § 365 ods. 1 písm. a), b), c) a d) CSP, s týmito námietkami sa odvolací súd vysporiadal v bode 10.

33.2. S tvrdením žalovaného v 1. rade, podľa ktorého je nárok premlčaný a je potrebné aplikovať ustanovenie § 54a občianskeho zákonníka, sa odvolací súd nestotožnil. V prvom rade považuje za potrebné uviesť, že žalovaný v 1. rade uplatnil námietku premlčania už v priebehu konania, a súd prvej inštancie sa s ňou dostatočne vysporiadal v bode 58. rozsudku zo dňa 8. apríla 2020 č.k. 19C/211/2015-345. Odvolací súd len, zhodne so súdom prvej inštancie opakuje, že nárok žalobcu premlčaný nie je, keďže bol uznaný dňa 12.06.2013, pričom vo vzťahu k žalovanému v 1. rade uvedené uznanie dlhu nie je možné považovať za neplatné. Keďže úver bol splatný v 48 splátkach, so splatnosťou prvej splátky dňa 21.01.2008, konečná splatnosťou úveru bola 21.12.2011. Z uvedeného vyplýva, že uplatnený nárok v čase uznania dlhu dňa 12.06.2013 nebol premlčaný. Uznanie dlhu žalovaným v 1. rade dňa 12.06.2013 v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka založilo novú desaťročnú premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť odo dňa, kedy k uznaniu došlo. Žaloba bola súdu doručená dňa 13.04.2015, bola teda pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

33.3. Ani s tvrdením žalovaného v 1. rade, podľa ktorého žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v prejednávanej veci z dôvodu, že nebol subjektom oprávneným poskytovať spotrebiteľské úvery, keďže podľa výpisu z obchodného registra oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov mal od 15.11.2015, sa odvolací súd nestotožnil. Uvedené tvrdenie je v priamom rozpore s obsahom výpisu z obchodného registra žalobcu. V tomto smere treba prisvedčiť žalobcovi, podľa výpisu z obchodného registra mal v predmete činnosti zapísané poskytovanie úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov od 27.10.2004.

33.4. Námietku žalovaného v 1. rade, že k zmluve úvere zo dňa 21.12.2007, uzatvorenej žalobcom prostredníctvom spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., na základe plnomocenstva, nebolo toto plnomocenstvo priložené a nebolo žalobcom predložené ani v konaní, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Z obsahu zmluvy o spotrebnom úvere (č.l. 5) jednoznačne vyplýva, že žalovanému v 1. rade bol poskytnutý úver na kúpu tovaru - osobného motorového vozidla HYUNDAI Atos. Vzťah medzi žalobcom a predajcom, ako aj oprávnenie predajcu, uzatvárať za žalobcu zmluvy o úvere, bol v spore preukázaný listinami predloženými žalobcom, plnomocenstvom č. 140/01/290/2006 udeleným dňa 01.01.2007 žalobcom spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s., zmluvou o obchodnej spolupráci č. 140/01290/ZOOS, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil v rozsudku zo dňa 08.04.2020 a odvolací súd v ostatnom rozsudku zo dňa 14. apríla 2021 v bode 33.3.

33.5. Nedôvodná bola aj námietka voči právnenému posúdeniu prejednávanej veci podľa zákona č. 258/2001 Z.z., keďže žalobca do zmluvy zakotvil ustanovenia Obchodného zákonníka. Spotrebiteľská zmluva uvedená v ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je samostatným zmluvným typom,

je to len definícia rôznych typov zmlúv s osobitným režimom právnej úpravy, ktorý je daný tým, že jedným z účastníkov zmluvy je spotrebiteľ. Preto ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách sú svojou povahou všeobecnými ustanoveniami vo vzťahu k zmluvným typom upravených či už v Občianskom zákonníku, v Obchodnom zákonníku alebo v inom právnom predpise upravujúcom záväzkové vzťahy vyplývajúce zo zmlúv. Základným charakteristickým znakom spotrebiteľskej zmluvy je, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za (zmluvných) podmienok, ktoré vopred určil dodávateľ a spotrebiteľ nemal možnosť tieto zmluvné podmienky ovplyvniť. Tým dochádza k faktickej nerovnováhe medzi právami a povinnosťami účastníkov zmluvy, ktorým je na jednej strane dodávateľ a na strane druhej spotrebiteľ. Všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, potom sledujú ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkového vzťahu. Spotrebiteľský úver je rovnako ako iné spotrebiteľské zmluvy súčasťou právnej úpravy Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), ktorej účelom je v prvom rade ochrana spotrebiteľa. Pojmovými znakmi zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom na základe zmluvy, v prospech spotrebiteľa a za odplatu. Právny poriadok Slovenskej republiky osobitným právnom predpisom, ktorým v čase uzavretia predmetnej zmluvy (29.11.2006) bol zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, upravil niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa (§ 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z.). Z formulácie predmetného ustanovenia začínajúcej slovom „niektoré“ je zrejmé, že tento zákon priamo umožňuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, prípadne aj iných všeobecných ustanovení OZ v prípade, ak zákon č. 258/2001 Z.z. nemá osobitnú právnu úpravu. Osobitným predpisom, ktorý upravuje ochranu spotrebiteľa je tiež zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vzťah tohto zákona a ostatných právnych úprav zabezpečujúcich ochranu spotrebiteľa je potrebné hľadať v ustanovení § 3 ods. 3., podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom poznámka pod čiarou odkazuje priamo na ust. § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. I keď podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru upravuje osobitný zákon, nie je možné vylúčiť aplikáciu ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. aj na vzťah vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. V tomto smere je potrebné poukázať na predmet a rozsah zákona upravený v § 1 ods. 1 a 2 a vymedzenie pojmov podľa ust. § 2 zákona č. 250/2007 Z.z. najmä na definíciu spotrebiteľa, obchodnej praktiky, agresívnej obchodnej praktiky, podstatného narušenia ekonomického správania spotrebiteľa, odbornej starostlivosti a neprimeraného vplyvu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na zmluvu o spotrebiteľskom úvere je potrebné aplikovať v prvom rade ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ale tiež všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.) rovnako v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako aj iné všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, a podporne aj ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V danej veci súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď aplikoval ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ale tiež všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.).

33.6. Odvolateľ ďalej poukazoval na právny úkon žalobcu - určenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 28.05.2010, ktorým ho vyzval na odovzdanie predmetu financovania, a tvrdil, že dňom doručenia uvedenej listiny výpožička skončila, preto nemohol platne uznať dlh, pričom poukázal na § 5a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. K uvedenému považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že uznanie dlhu žalovaným v 1. rade nebolo odvodené zo žiadneho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere tak ako to upravuje § 5a ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. K prehľadu splátok, na ktorý poukázal žalovaný v 1. rade odvolací súd poukazuje na skutkové zistenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého z dokladov predložených žalovanými vyplýva celková suma úhrad vo výške 3 439,98 eura, čo je ešte nižšia suma, ako uvádzal žalobca (bod 51 napadnutého rozsudku).

33.7. K námietke žalovaného v 1. rade vo vzťahu k správnosti RPMN v zmluve odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v bode 38. napadnutého rozsudku, podľa ktorého je RPMN uvedená v zmluve 36 % správna. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, keď výpočet RPMN považoval za správny na základe listu Národnej banky Slovenska, Odbor ochrany finančných spotrebiteľov, zo dňa 14.03.2019 (č.l. 237), a naopak výpočet prostredníctvom internetovej kalkulačky predložený žalovanými (č.l. 239) len za orientačný, keďže internetová kalkulačka nezohľadňuje konkrétny vzorec výpočtu použiteľný pre výpočet RPMN podľa právnej úpravy platnej v čase podpisu zmluvy a osobitosti právnych vzťahov obsiahnuté v jednotlivých ďalších častiach zmluvy, prípadne všeobecných obchodných podmienkach. Aj podľa názoru odvolacieho

pre výpočet RPMN v súdnom konaní sú internetové kalkulačky nepoužiteľné, keďže ich presnosť nie je ničím zaručená a ich používanie nepredpokladá ani zákon. Do výpočtu RPMN totiž vstupujú viaceré faktory, ktoré internetové kalkulačky nezohľadňujú. Keďže odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, považoval údaj o RPMN uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere za správny, bol správny aj záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého nebolo možné považovať úver poskytnutý žalobcovi v 1. rade za bezúročný a bez poplatkov. K tvrdeniu žalovaného v 1. rade, podľa ktorého dohoda o odplate zmluve musí byť, v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Zb., vyjadrená percentom, pričom v zmluve takáto dohoda absentuje a preto je zmluva neplatná a úver musí byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov, sa odvolací súd nestotožňuje. Ustanovenie § 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., v znení, na ktoré poukazuje odvolateľ, nadobudlo účinnosť 01.06.2014 a na záväzkový vzťah, ktorý vznikol pred 1. júnom 2014 sa podľa § 10d ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., neaplikuje.

33.8. Pokiaľ žalovaný v 1. rade opakovane žiadal, aby odvolací súd rozhodol o neplatnosti neprijateľných podmienok obsiahnutých v článku III., v čl. IV. ods. 3 a ods. 3 Všeobecných podmienok pre dopravnú techniku, odvolací súd konštatuje, že uvedeným návrhom sa dôsledne zaoberal súd prvej inštancie v rámci rozhodovania o vzájomnej žalobe žalovaných v rozsudku zo dňa 8. apríla 2020 č.k. 19C/211/2015-345, ktorý bol rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 14. apríla 2021 č.k. 25Co/88/2020-424 potvrdený. Odvolací súd dodáva, že žalovaný v 1. rade v odvolaní opakovane uviedol námietky a tvrdenia, s ktorými sa či už súd prvej inštancie podrobne vypořiadal vo svojom rozhodnutí zo dňa 08.04.2020, ktoré bolo čiastočne potvrdené odvolacím súdom v rozhodnutí zo dňa 14.04.2021, a tiež v napadnutom rozsudku. Odvolací súd preto nepovažuje za potrebné svoje závery opakovať, a ďalej na ne iba poukazuje.

34. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súd prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) a v časti trov konania (výroky III. a IV.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

35. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP. Žalovanej v 2. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Postupoval tak v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2018, sp.zn. 7Cdo/14/2018).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).